

9) інформаційне забезпечення стану продовольчої безпеки України. Стаття 50 Конституції України гарантує кожному право вільного доступу до інформації про стан довкілля, про якість та безпечність харчових продуктів. Кожен має право на поширення такої інформації, вона ніким не може бути засекречена та ін.

Принципи забезпечення продовольчої безпеки знайшли своє відображення як у міжнародних, так і у внутрішньодержавних актах, в тому числі у Конституції України і в поточному законодавстві. Система принципів правового регулювання продовольчої безпеки не є сталою, вона перебуває у стані розвитку. При цьому вказані принципи можна вважати міжгалузевими, оскільки і самі відносини у сфері забезпечення продовольчої безпеки є комплексними.

Використана література: 1. Відомості Верховної Ради України.

Панченко В. В.

Національний університет

«Юридична академія України імені Ярослава Мудрого»

к. ю. н., асистент кафедри земельного та аграрного права

ЩОДО ЕКОНОМІКО-ПРАВОВИХ ПИТАНЬ РЕГУЛЮВАННЯ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОГО ВИРОБНИЦТВА ЯК СКЛАДОВОЇ ПРОДОВОЛЬЧОЇ БЕЗПЕКИ

На сьогодні відсутність в Україні належної правової основи в сфері регулювання виробничо-господарської діяльності сільськогосподарських товаровиробників, орієнтованих на стабільний економічний результат, набула особливої значущості зважаючи на необхідність підвищення ефективності сільськогосподарської діяльності, що призведе до збільшення обсягів сільськогосподарського виробництва та підвищення якості сільськогосподарської продукції. Тому, що невід'ємною складовою проблеми продовольчої безпеки є недостатній рівень забезпечення держави продуктами харчування саме за рахунок власних ресурсів.

Без радикального підвищення ефективності діяльності сільськогосподарських підприємств усіх форм власності і організації виробництва, їх цілеспрямованої соціально-економічної і екологічно спрямованої реструктуризації на основі вдосконалення ринкових відносин неможливо домогтися переведення регіональних АПК на модель сталого розвитку і динамічного зростання. Цілком очевидно, що державна аграрна політика має бути не підпорядкована частковій чи тимчасовій підтримці розвитку окремих ланок аграрної сфери, а спрямована на здійснення системних перетворень у ній [2; 219].

Розглядаючи державно-правове регулювання якості та безпеки сільськогосподарської продукції, яку в більшості своїй можна віднести до харчової продукції або сировини для її виготовлення, необхідно відмітити, що однією з головних вимог ефективного сільськогосподарського виробництва є забезпечення належної якості ґрунту як основи для забезпечення відповідного рівня якості цієї продукції або сировини для її виготовлення.

Тобто, треба використовувати всі економічно - правові механізми розподілу земельної власності, форми взаємодії власника земельної ділянки та орендаря для максимально тривалого користування землею одним господарем. Це призведе до зацікавленості як власників так і орендарів земельних ділянок щодо належного виконання своїх обов'язків, в тому числі і збереженні якості ґрунту, з метою здійснення ефективного сільськогосподарського виробництва.

Крім того, в Україні доцільно запровадження належного державного контролю за якістю сільськогосподарської продукції та поступове формування інформаційної бази даних з питань її обігу та якості відповідно до вимог ЄС. Важливим є також забезпечення доступу споживачів сільськогосподарської продукції до інформації про якість та забезпечення відповідного громадського контролю [1; 131].

Зважаючи на це, держава повинна вдосконалити систему контролю за виконанням всіма учасниками аграрного ринку вимог нормативних документів, технічних регламентів, пов'язаних з безпечністю та якістю сільськогосподарської продукції, вимог законодавства у сфері захисту прав споживачів, зміни ролі держави щодо забезпечення безпечності харчових продуктів за європейськими принципами, створення дієвого механізму притягнення до відповідальності виробників за неякісну та небезпечну харчову продукцію.

До основних факторів, що негативно впливають на якість і ефективність аграрного законодавства щодо регулювання процесів у сільському господарстві України, треба віднести зниження активної ролі держави та її органів у забезпеченні нормального переходу до ринкової економіки; недостатня урегульованість процедури прийняття законів, інших нормативних актів; недостатнє дотримання принципу науковості в розробленні проектів аграрного законодавства; недостатня можливість широкого обговорення науковцями, практиками та іншими зацікавленими особами проектів законодавчих і нормативних актів, що стосується аграрного сектору економіки України. Внаслідок цього регулятивна якість актів часто є низькою, що призводить до внесення в них через короткий період змін і доповнень, або прийняття їх у зовсім новій редакції [1; 130].

Все це зумовлює необхідність пошуку шляхів подальшого реформування аграрного сектора вітчизняної економіки, що сприятиме вирішенню проблеми забезпечення населення сільськогосподарською продукцією, тим самим підвищуючи рівень продовольчої безпеки, що є важливою складовою національної безпеки, яка гарантує соціально-економічну та політичну стабільність у суспільстві, сталий економічний розвиток держави в цілому.

Перелік використаних джерел

1. Бугера С. Правове регулювання якості сільськогосподарської продукції відповідно до вимог ЄС / С. Бугера // Публічне право. – 2012. – № 1 (5). – С. 131.

2. Правове регулювання екологічних, аграрних та земельних відносин в Україні: сучасний стан і напрями вдосконалення: монографія / (А.П.Гетьман, М.В. Шульга, А.М. Статівка та ін.); за ред. А.П.Гетьмана та В.Ю. Уркевича.- Х.: Право, 2012. – 448 с.

Покальчук М.Ю.

*асистент кафедри земельного та аграрного права
Національного університету «Юридична академія України
імені Ярослава Мудрого»*

ДЕЯКІ АСПЕКТИ ПРИПИНЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИХ ПІДПРИЄМСТВ ЗА РІШЕННЯМ СУДУ

Сільськогосподарські підприємства можуть припиняти свою діяльність як за волею їх власників (засновників, учасників, членів) або уповноважених осіб, так і з підстав, які не залежать від волі їх власників (засновників, учасників, членів) або уповноважених осіб. Детальне дослідження цього питання послугує розвитку всеохоплюючої ефективної системи правового регулювання аграрних відносин, що виникають у сфері діяльності сільськогосподарських підприємств.

Відносини з припинення діяльності сільськогосподарського підприємства у примусовому порядку регулюються наступними нормативно-правовими актами: ГК, ЦК, Законами України: «Про господарські товариства» від 19 вересня 1991 р., № 1579-12 [4]; «Про акціонерні товариства» від 17 вересня 2008 р., № 514-17 [1]; «Про захист економічної конкуренції» від 11 січня 2001 р., № 2210-III [5]; «Про антимонопольний комітет України» від 26 листопада 1993 р., № 3659- XII [2]; «Про фермерське господарство» від 19 червня 2003 р., № 973-IV [9]; «Про кооперацію» від 10 липня 2003 р., № 1087-IV [6]; «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» від 22 грудня 2011 р., № 4212-VII [3] та ін.